

2009 m.
Lapkritis
Nr.6

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išaina mėnesio pirmą sekmadienį

VISI ŠVENTIEJI IR VĖLINĖS

Kun. Gintautas Jankauskas
Ariogalos parapijos klebonas

Kasdien prisimindami ir minėdami vieną ar kitą šventąjį, kartą metuose pagerbiame visus šventuosius, pasiekusius Dangų ir gavusius, ką Dievas paruošė tiems, kurie jį myli. Visų Šventųjų iškilmė pradėta švęsti jau IV a. Tais laikais Visi Šventieji būdavo minimi pirmąjį sekmadienį po Sekminių.

Apie šventuosius, šlovinančius danguje Viešpatį, rašo jau apaštalas Jonas. Patmos saloje turėjęs regėjimą, jis matė dangaus šventųjų džiaugsmus ir stengėsi žodžiais ir vaizdais pasakyti tai, kas žmogaus kalba neišsakoma (Apr 7,9 – 12).

Šventumas lydi visą krikščionybės istoriją, tai tobulas atsivadavimas Dievo valiai, sekant Kristumi ir vedant Šventajai Dvasiai, šventumas – ne tai, kad žmogus viską atiduoda, o tai, kad Dievas viską priima. Šventas yra tik Dievas ir tik jis gali suteikti šventumo dovaną tiems, kurie liudija jį savo gyvenimu. Šventais gali tapti visi, bet ne visi žino, kokio mąsto yra tas jų šventumas ir kaip jis suteikiamas. Tik nedaugelis žmonių buvo visuotinai pripažinti šventais ir gyviems teikiami kaip pavyzdžiai. Į šventuosius kreipiamasi kaip į Kristaus bičiulius, prašoma jų užtarimo. Dvasiško gyvenimo mokytojai sako, kad geriausias penas sielai – tai šventųjų gyvenimų skaitymas. Puikiausi pamokslai apie dorybes ir mūsų tikėjimo tiesas gali apšviesti mūsų protą, įtikinti mus, kad reikia tarnauti Dievui ir rūpintis amžinuoju gyvenimu, bet jie nepamoko mūsų, kaip kasdieniniame gyvenime sekėti tomis tiesomis. To mes išmokstame žiūrėdami į šventuosius. Juk jie buvo tokie pat, kaip ir mes, žmonės, jie taip pat kentė vargus ir pagundas, bet jie kovojo su jomis ir įveikė tokiomis pačiais įrankiais, kokiais ir mes galime naudotis. Pažiūrėję į jų pavyzdžius, mokomės, kaip mums reikia gyventi, kad Dievui patiktume.

Lapkričio 2 – ają ne tik tikintieji, bet ir netikintieji eina į kapines pagerbti artimųjų atminimo. Vėlinės – tai mirusiųjų pagerbimo šventė. Vėlines lietuviai švenčia nuo senovės. Tai pagarbos, susikaupimo, apmąstymo ir rimties šventė. Per Vėlines, prasiveria amžinybės vartai, pro kuriuos pamatome daugiau negu eilinę dieną. Nereikia gero regėjimo, nes tuomet žiūrime ir matome ne akimis, širdimi. Patiriame didžiulės meilės, pagarbos, nusivylimo ar sielvarto, graudulio srautą. Dažnai patiriame mirusiųjų pagalbą, ypač sunkiomis gyvenimo akimirkomis, jaučiame jų buvimą, sapnuojame, prisimename arba bandome juos pamiršti. Visa tai liudija, kad vienaip ar kitaip jaučiame ir išgyvename artimųjų, draugų ar pažįstamų mirtį. Per Vėlines einame į kapus dar kartą juos apraudoti, atsiprašyti, atleisti jiems arba sau, aplankyti ir pagerbti. Ateiname pasimelsti už mirusiųjų sielas, bet retas kuris ateina prie artimo kapo susitaikęs su jo mirtimi.

Ant kapų sužimba daug žvakelių. Tačiau ir mūsų parapijoje yra kapų, ant kurių nėra kam uždegti žvakutės. Tad nepraeikime pro tokį kapą ir jiems uždekime žvakelę, sukalbėkime maldą.

VĖLINIŲ VAKARĄ

Antanas Kišonas

Ant pilko granito
Kiek lapų nukrito.
Ant pilko granito
Kiek ašarų krito.

Už kapinių vartų
Jau viskas pasverta.
Gyvename kartą
Ir tą gal nevertą.

Tik vakarą vieną,
Blyškioj mėnesienoj,
Prie kapo kiekvieno
Suvirpa blakstienos.

Žvakučių, liepsnelių
Ir liūdesį kelia
Barstyti takeliai
Geltonų smiltelių.

Ir virpa nuo vėjo
Žvakučių alėjos,
Visiems kas išėjo
Ir jau neparėjo.

Prie pilko granito
Žvakutės lig ryto.
Ant pilko granito
Kiek skausmo prikrito.

CHORŲ GLOBĖJA ŠV. CECILIJA

Marija Vaitekūnienė
Ariogalos parapijos vargonininkė

Šv. Cecilija gimė Romoje apie 200 metus. Mirė manoma, 230 m. lapkričio 22 d. Ji buvo kilminga, graži romietė, kuri vaikystėje apsikrikštijo. Tačiau tėvai ištekinio ją už pagonio Valerijano. Vis dėlto Cecilijai pavyko savo vyrą įtikinti tapti krikščionimi, o vėliau ir jo brolių – Tiburcijų. Valerijanas ir Tiburcijus buvo suimti ir įkalinti todėl, kad bandė palaidoti nužudytų krikščionių palaikus. Būnant kalėjime jiems pavyko atversti į krikščionybę savo prižiūrėtoją Maksimą. Jiems visiems trims, perfekto Almanchijaus įsakymu, buvo nukirstos galvos. Kai Cecilija juos palaidojo, Almanchijus ją surado ir suėmė. Cecilija prieš tai dar suspėjo atversti į krikščionybę savo tarnus, kuriuos pakrikštijo popiežius Urbonas I. Cecilija buvo kankinama ir sunkiai sužeista dar išgyveno tris dienas. Prieš mirtį ji išdalijo savo turtą vargšams, atvertė dar daugiau žmonių. Popiežius Urbonas I palaidojo ją katakombose greta vyskupų. Šv. Cecilija yra laikoma bažnytinės muzikos globėja. Bažnytiniame mene vaizduojama su rožėmis, muzikos instrumentais (vargonais ar smuiku).

BŪKIME ŽEMIŠKAIS ANGELAIS

Rugsėjo 27 – a dieną mūsų bažnyčioje vyko šv. arkangelo Mykolo atlidai. Kaip svečias dalyvavo Kauno I dekanato dekanas monsinjoras teol. lic. Vytautas Grigaravičius. Jis aukojo Sumos šv. Mišias, pasakė pamokslą. Pamoksle ypač gražiai, šiltai ir gana paprastai buvo kalbama apie angelus, kaip žmogaus sargus, kalbama, kad ir mes, žmonės, turime būti kaip žemiški angelai savo artimui. Pabaigoje monsinjoras vadovavo ir procesijai apie bažnyčią. Kadangi jis yra Kauno Prisikėlimo bažnyčios klebonas, tai po apeigų bažnyčioje paprašėme papasakoti apie savo bažnyčią.

Kokia Prisikėlimo bažnyčios istorija?

Ši bažnyčia pradėta statyti pirmosios nepriklausomybės metais t.y. 1918 m. Iš trijų projektų buvo pasirinktas evangelikų paruoštas projektas. Jis buvo pigiausias. Jaunimo pastangomis keli akmenys buvo parvežti net iš Jeruzalės. Bažnyčios statybą užbaigė kun. Feliksas Kapočius. 1959 m. sovietinė valdžia privertė bažnyčią uždaryti. Kun. Feliksas Kapočius emigravo į užsienį. Gyvendamas Čikagoje mirė. Jau man klebonaujant jo palikai buvo parvežti į Lietuvą ir palaidoti

prie jo statytos bažnyčios. Pati bažnyčia atgavus Lietuvai laisvę buvo vėl iš radijo fabriko renovuota į maldos namus.

Ar tai išskirtinė bažnyčia Kaune?

Ir ne ir taip. Čia pamaldos vyksta kaip ir visose bažnyčiose, o išskirtinė tuo, kad ji talpina apie septynis tūkstančius maldininkų. Ir jų tarpe labai dažnai būna iš kitų Kauno dekanato parapijų, iš tolimesnių Lietuvos vietovių, net iš užsienio. Čia yra klebonavę žymūs dvasiškiai, kaip dabartinis Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis.

Ar čia jaučiate didesnę atsakomybę?

Atsakomybė visur vienoda. Visur tas pats sielovados darbas. Tik čia gal daugiau buitinių rūpesčių. Statome parapijos namus, į kuriuos jau greitai įeisime. Kai daugiau parapijoje žmonių, tai gal ir užimtumas didesnis, o šiek tiek ir atsakomybė.

Ar skiriasi maldininkai nuo kitų parapijų maldininkų?

Jau minėjau, kad būna ne mūsų parapijos tikintieji, o tada jau reikia žinoti jų lūkesčius, ko jie savo maldose prašo iš Dievo, kodėl jie čia atėjo, kuo jie gyvena.

Kokie sambūriai, grupės, organizacijos yra suburti prie bažnyčios?

Tokių iš viso turime 21. O tai didelė pagalba klebonui, ir dvasinė, kartais net materialinė pagalba tikintiesiems. Ką šie sambūriai veikia, trumpai išpasakoti neįmanoma.

Ar turi įtaką kitoms dekanato bažnyčioms jūsiškė?

Jokios įtakos nedarome. Tik sako, kad kai kuriose bažnyčiose sumažėjo lankytojų, jie mieliau ateina pas mus, bet mes jų neįtakojame.

Ar jaučiate dvasinį pakilimą būdamas Prisikėlimo bažnyčios klebonu?

Jaučiu, kad esu reikalingas parapijai, tikintiesiems. Suprantu, kad visada randame bendrą kalbą. Žinau, kad jie atėjo į bažnyčią nuoširdūs maldos. Žinau, kad jie jaučia Dievą savo gyvenime. Koks begali būti didesnis dvasinis pakilimas kunigui?

Ką palinkėtumėte Ariogalos parapijos tikintiesiems atlaidų proga?

Kad šv. arkangelas Mykolas visada saugotų ir globotų jus. Ir kad kiekvienas iš Jūsų būtų lyg ir žemiškas angelas savo artimui.

Už šiltą pokalbį nuoširdžiai padėkojome gerbiamam dekanui monsinjorui Vytautui Grigaravičiui.

Kalbėjosi Antanas Kišonas.

MŪSŲ ARIOGALA

Elena

Miesto pavadinimas kildinamas iš asmenvardžio „Arius, Arys“ ir žodžio „galas“ (pabaiga, sritis, kraštas). Ilgą laiką pavadinimas buvo rašomas dvejopai: germanų kalbose su pradžia E (Eregalle, Erogel, Eragelen, Erogilin ir kt.), o slavų – su dvibalse Oj (Oiriakale, Oirakgola, Oiragola ir kt.). Dar 1848 m. Motiejus Valančius miestelį vadino tiesiog Ejrogala. Šios dienos Ariogalos vardas oficialiai rašomas tik nuo 1925 m.

Mūsų miestelis nedidelis, vos 3500 gyventojų. Dėl to nesivysto pramonė, jaunimui sunku save realizuoti. Teigiama pusė – gyvenant čia galima lepintis ramybe. Kuo ariogaliečiai savam krašte gyvena, kaip sutaria su kaimynais, kaip leidžia laisvalaikį, apie tai pasakoja respublikinėje spaudoje Edita Gruiniūtė ir Jonas Barzdaitis: „...bene geriausia Ariogaloje jaučiasi vyresnio amžiaus žmonės, gaunantys pensijas. Čia ramu ir gera gyventi. Tačiau jaunimui arba vidutinio amžiaus žmonėms miestelyje nelabai yra ką veikti – nei darbų, nei kultūrinės veiklos. Jaunimas išvyksta į didesnius miestus, į užsienį. Anksčiau dar sulaukdamome estrados žvaigždžių koncertų, o dabar jaučiamės kiek pamiršti. Galbūt to labiausiai šiandien ir trūksta – darbo bei kultūrinės veiklos, - skelbia respublikinis laikraštis.

Deja, sodybos gražėja, puošiasi gėlynais, neatsilieka nuo Dubysos krantų egzotiško grožio, neoklasicizmo ir neobaroko mūsų gražuolės bažnyčios išorės, jos baltų, iš tolo matomų bokštų, reto

savo spalviniu ir faktūriniu deriniu, Gedimino stulpais slėnyje, stebuklingu šaltinio vandeniu... bet ten akis bado kalnai primetamų šiukšlių, niokojamos autobusų stotelės sienos ir aplinka...

Nejaugi turi nutikti kažkas baisaus, kad sugebėtume tinkamai įvertinti ir saugoti tai, ką turime? Juk žemė – tai tarsi mūsų mama: medžiai yra jos plaukai, ežerai – akys, upės – kraujotakos sistema ir t.t. Ji mus globoja, ji mus maitina. Bet mūsų žmonės išgudrino tvenkti jos kraujotaką, pešti plaukus, prišniaukšti akis ir stebisi, kad mamai tai nepatinka... Kasin kodėl?

Kartais pastebime, kad tėvai (o ne jų vaikai) už savo kiemo tvorų į krūmus suverčia plastiką, stiklą ir viską, ko nenori savo valdoje. O kas pakelėse supakuotų šiukšlių maišus išmėto? Kas gražiosios Dubysos krantų augmenijoje prikaišiota? Net ir senos bulvės, burokai, seni baldai, šaldytuvai, televizoriai... Ar susimąstome? Ką padaro tėvai ir seneliai, tą pakartoja ir mūsų vaikai bei anūkai... Susimąstykime, juk tai mūsų kraštas, mūsų Ariogala.

ŠVENTO KRYŽIAUS KELIONĖ

Rita

2004 m. iš Šiaulių jaunimas, kartu su vyskupu E. Bartuliu, atnešė Lietuvos Jaunimo Dienų Kryžių (LJDK) į Kryžių kalną. Čia kryžius išstovėjo iki 2007 m. Tada vėl Šiaulių piligrimai jį nunešė į Jaunimo dienų iškilme Klaipeidoje. Šv. Kryžius keliavo iš parapijos į parapiją, o šiemet spalio 21 d. 19 val. iš Girkalnio parapijos LJDK buvo pasitiktas mūsų bažnyčioje. Spalio 22 d. LJDK pagerbimas prasidėjo 16 val. Čia vyko įvairi garbinimo programa, skambėjo choro giesmės. Šv. Mišių aukoje kryžius buvo bučiuojamas. Gražus, maldingas, įtaigus vakaras baigėsi kryžiaus išlydėjimu į Betygalos parapiją. Jo piligrimystė tęsis visose Lietuvos parapijose, primindama Lietuvos katalikų ištikimybę visuotinei Bažnyčiai, primindama Kristaus kančią ir mirtį.

Katalikui kryžius siejasi ne vien su Atpirkimu, bet ir įpareigoja savo teisingu gyvenimu liudyti Kristų, pateisinti Atpirkėjo meilę ir dovaną. Sąmoninga ištikimybė, pamaldumas ir tešumas garbinant Kryžių – kelias į žmonijos nemirtingumą. „Nieko nėra vertingesnio už Kryžiaus garbinimo maldą, ji padaro galimu kas negalima, lengvu kas sunku. Kas meldžiasi, tikrai save išgelbsti.“ (KBK)

JŪSŲ ŽINIAI:

1 – 2 d. Mišios bažnyčioje vyksta sekmadienio tvarka.

16 d. – Švč. M. Marija, Gailestingumo Motina.

15 – 22 d. – atlaidai Aušros Vartuose.

22 d. – Kristus, Visatos Valdovas.

22 d. – šv. Cecilija.

29 d. – Pirmasis advento sekmadienis.

DĖKOJAME:

- AB „Raseinių melioracija“ už materialinę pagalbą laikraščio leidybai.
- Verslininkui Jonui Maselskiui už finansinę pagalbą laikraščio leidybai.

Kitas laikraštėlio numeris išeis gruodžio 20 – ą dieną.

Laikraštėlį leidžia ir spausdina spaudos grupė

Redaktorius: Antanas Kišonas, tel. 842859144, 861624376